

Санаторій (paperback)

КУПИТИ

Динамічний трилер з непередбачуваним сюжетом для справжніх любителів покинутих місць та загадкових подій. Мурахи від прочитання роману забезпечені!

Фешенебельний готель високо у швейцарських Альпах – останнє місце, де Елін Ворнер хотіла би бути. Але зараз вона — слідча у вимушеній відпустці, тому не може відмовитись від братового запрошення відсвяткувати його заручини.

Одразу після приїзду Елін відчуває якусь аномалію. Щось у готелі, нещодавно переобладнаному з покинутого санаторію, змушує її нервувати.

Наступного ранку виявляється, що братова наречена загадково зникла. Але чекати на поліцію доведеться довго — лавина перекриває дорогу до готелю та з нього, гості починають панікувати. Вони ще не знають, що Лор — не єдина зникла безвісти жінка..

Чому варто придбати:

- Вибір книжкового клубу Різ Візерспун.
- Бестселер, який протримався у рейтингу The New York Times цілих 5 тижнів!
- Більш ніж 40 000 примірників вже вийшли у світ!

Пролог

Січень 2015 року

Хоч куди кинь оком, уходи валяється медични приладдя: заіржавілі хірургічні інструменти, розбиті пляшечки, банки, облуплена спинка інвалідного візка... До стіни притулено дірявий матрац; його поверхня вкрита тьмяно-жовтими патьоками.

Міцно стискаючи портфель, Даніель Леметр відчуває, як його накриває хвиля гострої відрази: здається, ніби час вирвав з цієї будівлі душу, залишивши натомість тільки виразки і гниття.

Даніель іде швидко, коридор наповнюється луною його кроків.

Дивись на двері. Не озирайся.

Але раз по раз він усе-таки дивиться на мотлох під ногами й мовби чує історію кожної речі. Неважко уявити тих, хто колись тут жив і помирав від кашлю, що роздирав легені.

Іноді Даніелю здається, що він уловлює запах цього місця — різкий, ядучий, хімічний, він досі тягне свої щупальця з дверей операційних палат. На півдорозі Даніель зупиняється.

У кімнаті навпроти щось заворушилося — темний, викривлений силует. Даніель відчуває, як усередині нього все падає. Він завмирає, сторожко оглядаючи напівтемну кімнату — стоси паперу на підлозі, скручені трубки дихального апарата, розбитий каркас ліжка, з якого звисають напівзотлілі фіксатори.

Від нервової напруги шкіра взялася сиротами, але нічого не відбувається. Будівля стоїть мовчазна й непорушна.

Даніель шумно видихає і йде далі.

Не будь телепнем, каже він собі. Ти втомився. Надто пізно лягаєш, надто рано встаєш.

Він нарешті добувається до входних дверей і відчиняє їх. Це виявляється не так просто, бо надворі лютує вітер — немов намагається не випустити звідси. Коли Даніель таки робить крок уперед, його засліплює біло-крижаний вихор сніжинок. Та все одно яке ж це полегшення — вийти з цієї будівлі.

Санаторій бентежить його. Хоч він і знає, що тут буде далі — бо власноруч зробив ескізи всіх дверей, вікон і навіть вимикачів нового готелю, — але не може викинути з голови те, що тут було раніше.

Зовні він нічим не кращий, думає Даніель, підвівши очі. Суворя прямокутна споруда поцяткована снігом.

Вона покинута, занедбана; балкони, балюстради, довга тераса — усе повільно осипається і руйнується. Цілих вікон залишилося мало, решта забиті дошками, і ці потворні квадрати вкривають фасад, мов болячки.

Як же сильно ця будівля контрастує з його домом у Ве́ве з видом на озеро! Сучасний геометричний дизайн, якнайбільше скла, щоб ніщо не заважало дивитися на водні обшири. Є навіть невеличкий причал і тераса на даху.

Усе це спроектував він сам.

Разом із домом у пам'яті зринає образ дружини, Джо. Вона щойно повернулася з роботи й подумки все ще у витратах на рекламу, брифах і решті, але вже намагається загнати дітей робити домашку.

Даніель уявляє її на кухні — вона енергійно нарізає і шинкує; каштанове волосся падає на обличчя. На вечерю буде якась нескладна страва — паста, риба чи щось нашвидкуруч підсмажене на сковорідці. Їх обох важко назвати зразковими господарями.

Ці думки окрилюють, але ненадовго. Ідучи через автостоянку, Даніель відчуває перші іскорки тривоги щодо поїздки додому.

Навіть погожої днини дістатися до санаторію нелегко. Він розташований високо в горах — це було свідоме рішення, що мало на меті

вберегти хворих на туберкульоз від міського смогу й ізолювати їх від інших людей.

Але це також означало, що дорога сюди ще те випробування, — серпантин посеред густого ялинового лісу.

Вранці, коли Даніель приїхав, вона вже ледь проглядалася за крижаними стрілами сніжинок. Власне, за кілька метрів уже не можна було розгледіти геть нічого.

Він майже дійшов до авто, але перечепився об щось під снігом. Це «щось» виявилось залишками плаката з написом великими червоними літерами.

NON AUX TRAVAUX!! НІ БУДІВНИЦТВУ!!

Піддавшись миттєвому спалаху люті, Даніель топче плакат. Так, минулого тижня тут був протест. Близько п'ятдесяти мітингувальників викрикували звинувачення, махали перед ним своїми картонками. Це все знімалося на мобільні й потім поширювалося в соцмережах.

Чергова битва у нескінченній війні за проєкт. Люди казали, що підтримують прогрес, раділи майбутньому припливу туристів і, відповідно, грошей, але тільки-но доходило до будівництва, давали задній хід.

Даніель розумів чому. Бо ніхто не любить переможців.

Так колись сказав йому батько, і це була правда.

Коли Даніель тільки починав, місцеві пишалися ним.

Вони підтримували його маленькі успіхи — торговий центр у Сьйоні, багатоповерхівка у Сьєрре з видом на Рону, — але потім він забагато досягнув. Забагато успіху, забагато «я».

Даніель відчував, що, на їхню думку, він занадто жадібно тягне ковдру на себе. Йому лише тридцять три, а його архітектурна практика вже процвітає — він має офіси у Сьйоні, Лозанні, Женеві і планує відкрити наступний у Цюриху.

Рекомендована література

Мова тіла

Ніколи не бреші

Ретрит (rocketbook)

Королева порожнечі

Розмальовка-антистрес
с. Ідеальна гармонія

Правила інвестування
Воррена Баффета. Як
зберігати та
примножувати капітал

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ